

Velké Meziříčí 6. 2. 2022 rodinné s VP

vstupní slovo

Požehnán buď Pán, jenž každý den nás nese,
požehnán buď Bůh, náš Spasitel.
Vždyť tento Bůh je Bohem naší spásy,
Panovník Hospodin vyvádí ze smrti.

Ž 68.20-21

pozdrav Vítejte, sestry a bratři. Ve jménu Boha spravedlivého i milosrdného otevíráme dnešní služby Boží a apoštol Jan nám do nich přeje Milost od toho, kterýž jest, kterýž byl a který přijíti má.

píseň 560 Vítězi k poctě zpíváme

modlitba s vyznání vin a slovo milosti

Pane Bože, radujeme se a veselíme, že životem můžeme procházet ve Tvé síle. Že nás zveš k hostině, že nám dáváš sílu k životu, naději do všech nejistot i bezmocí. Děkujeme za Tvou velikou lásku k člověku, která se naplno rozpučela v Kristu Ježíši. Děkujeme, že nemusíme zůstávat se vztahem k Tobě sami, že jsme spolu právě v duchu Kristově. Děkujeme za společenství sboru, za církev. Scházíme se dva nebo tři a často je nás i víc. Díváme se stejným směrem – k Tobě. Čteme bibli, modlíme se, hledáme Tě. A v pokoře před Tvou velikostí a s pohledem upřeným k Ježíši, který je Cesta, Pravda i Život chceme nyní vyznat, jak to s námi skutečně je:

Bože, tys nám daroval svobodu, my ale často zapomínáme, že s ní souvisí také odpovědnost – nejen za sebe sama, ale i za druhé, za svět. Vyznáváme, že na svobodu se umíme odkázat, když prosazujeme své zájmy, ale zapomínáme, že jsme ji dostali, abychom v pokoře sloužili jedni druhým.

Bože, tys nám daroval rozum, ale my jsme často líní věci důkladně promýšlet. Vyznáváme, že pak snadno slepě přejímáme nepodložené informace, zkreslená fakta. Nehledáme pravdu, ale vlastní prospěch a rychlá řešení.

Bože, tys nám daroval schopnost milovat. Vyznáváme, že i ve vztazích k našim nejbližším nás často přemůže naše ješitnost, zbytečně vyvoláváme hádky nebo se stáváme lhostejnými. Že čas, který nám dáváš pro projevy vzájemnosti, lásky, přátelství a soucitu, často promarníme.

chvilka ticha

Bože, prosíme Tě, smiluj se nad námi!

chvilka ticha

Bůh říká:

odpouštím ti tvou nepravost a tvé viny ti nebudu vyčítat.

Odstráním tvé srdce kamenné a dám ti srdce z masa.

Vložím ti do nitra svého Ducha. Ducha pravdy, lásky a pokoje.

(Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět zachráněn.) Amen

posadíme se, z bible budeme číst uprostřed vyprávění

vyprávění s dětmi

Děcka, znáte někoho, kdo se stěhoval? Jak takové stěhování probíhá? Jak se na ně člověk připravuje? Co je k tomu všechno potřeba? – **obrázek stěhování**

Lidé se ale někdy stěhují **nedobrovolně**. Třeba běženci, kteří utíkají před válkou. Jak to jejich stěhování vypadá? Čím se od toho prvního liší? – **obrázek běženců**

I dnešní příběh je o takovém stěhování a velmi úzce souvisí i s večerí Páně. Je to příběh o tom, jak Izraelci vycházeli z Egypta. Byla to dlouho a toužebně očekávaná událost. Proto se dodnes

na jeho připomínku slaví veliká slavnost. Vlastně je to největší židovský svátek, kterému se říká pascha (takhle ho nazývají dokonce třeba i na východě, potkala jsem s tím Ukrajině) a my mu říkáme Velikonoce. – **obrázek sederové večeře**

Scházejí se celé rodiny, sednou si kolem stolu a nejmladší dítě se zeptá: „Proč jsme se tu sešli?“ A otec vždy znovu vypráví:

Farao byl ochoten propustit Izraelce k Hospodinově slavnosti – ale beze stád, aby se tento pastevecký lid musel dobrovolně do Egypta vrátit. Takhle to však Bůh nechtěl. Tehdy se **Mojžíšovy** a faraónovy cesty nadobro rozešly. „Odejdi ode mne. Dej si pozor, ať mi už nepříjdeš na oči. Neboť v den, kdy mi přijdeš na oči, zemřeš!“ To byla poslední slova, která farao k Mojžíšovi pronesl. Jenže na Egypt má přijít ještě jedna rána. Ta nejtvrďší. Zemřou všichni prvorození. Zemřou ti, kdo podle tehdejšího práva přebírali kněžskou úlohu po otci. Zemřou ti, kdo byli v Egyptě zasvěceni božstvu. Devět ran už udeřilo na Egypt. Devětkrát se Mojžíš za Egypt u Hospodina přimlouval. Kdo se přimluví teď?

Přečtu vám z bible, co řekl Hospodin řekl Mojžíšovi a Áronovi – a můžeme si k tomu stoupnout (když čteme z bible, tak si většinou stoupáme, abychom vyjádřili úctu a respekt k tomu, že k nám Bůh prostřednictvím bible mluví):

Ex 12.1-8+11-14 (posad'me se)

A co řekl Hospodin **Mojžíšovi a Áronovi** (to byl jeho mluvňý bratr), to předal Mojžíš **celému lidu**. To, co se teď stane, bude novým počátkem. Od této události se budou Izraelci vždy znovu odrážet.

Izraelci byli svědky všech Hospodinových znamení, viděli všechny rány, které postihly Egypt. Viděli i jejich následky. I těm největším skeptikům bylo jasné, že to Hospodin se svou pomocí myslí vážně, že se vysvobození blíží a že to už nebude dlouho trvat. A tak udělali, co měli: vzali ročního **beránka** bez vady a obětovali ho (určitě jim ho bylo líto, protože s nimi vyrůstal, měl

pro ně velikou cenu), jeho **krví označili zárubně dveří**, ženy upekly placky z nekvašeného těsta a k beránkovi jedli omáčku z hořkých bylin – to aby si nezapomněli, jak hořké bylo žít v otroctví. Když zasedli ke stolování, byli už oblečeni na cestu, to nejnnutnější měli sbaleno a čekali na povel k odchodu.

Právě tehdy přichází na Egypt poslední rána. Nejtěžší. Nejkrutější. Teď už faraónovi musí dojít, že zápas s Hospodinem prohrál. Umírají prvorození synové, kteří byli zasvěceni božstvům. A božstva, kterým byli zasvěceni, nezasáhla! Nikoho nezachránila, neochránila. Bohové, kterým Egyptané věřili, vlastně dovolili zničit budoucnost Egypta, nechali tu silnou, prosperující zemi poraženou. Všude byl nářek a pláč! Jen v izraelských domácnostech se netruchlí. Tam se nechystají na cestu posledního rozloučení. Tam se chystají na cestu ke svobodě. Vstříc novému počátku.

Stalo se to ještě v noci. **Farao a ostatní Egyptané** vstali a naléhavě prosili Izraelce, aby už konečně odešli. Dokonce jim dávají **zlato a stříbro**. Jen ať už jsou pryč! A tak Izraelci vzali všechno, co stačili sbalit, sehnali stáda a vydali se na cestu. Všechno se událo tak rychle, že si ani nestačili připravit potravu na cestu.

Po čtyřech stech třiceti letech opouštějí Izraelci Egypt. Opouštějí zemi, kde se stali otroky, a vydávají se za Hospodinem, Bohem svých praotců, který je vede do svobody.

Hospodin byl stále se svým lidem. Neopouštěl ho ve dne ani v noci. Ve dne to bylo, jako by je doprovázel ve sloupu kouře, v noci ve sloupu ohnivém. Tak bytostně cítili Izraelci Boží přítomnost. Tak zřejmé bylo jeho vedení. Byl jim byl tak blízko, že ho skoro mohli chytit za ruku. Nejkratší cesta vedla přes zemi Pelištejců, ale to by se neobešlo bez boje. Proto je Hospodin raději vedl delší, ale bezpečnější a klidnější cestou přes poušť, kde zase Izraelci měli osvědčit svou vytrvalost a důvěru.

písnička Sv 135 Posila na cestu

Tenkrát, když Ježíš slavil tu paschální/sederovou večeři se svými přáteli, věděl, že to bude jeho **poslední večeře**. A dal svým učedníkům a přátelům prožít, že ten egyptský příběh, bude mít své pokračování. **chléb a kalich**

Ježíš vzal chléb a vzdal díky, pak chléb lámal a podával dál, avšak tentokrát přitom řekl nejen, aby si vzpomněli na to, co bylo kdysi při vyvedení s Egypta, ale řekl také: Vezměte tento chléb, neboť je jako mé tělo, které bude také lámáno. Tak jako zemřel ten beránek, tak já se stávám takovým beránkem pro každého z vás, jsem obětovaný proto, abyste žili.

Pak vzal kalich s vínem, znovu vzdal díky, podal kalich dál svým přátelům a řekl: Toto víno je znamením, že Bůh s vámi uzavírá novou smlouvu, že s vámi chce uzavřít přátelství, když jsem za vás vydal já svůj život. To víno je jako krev, která z toho beránka vytekla. (Izraelci věřili, že právě v krvi je život).

Tak Kristus vlastně řekl: Bůh se chce s vámi znovu vydat na cestu. Já přitom s vámi nebudu v těle. Budu tu opět, až přijde na zem. Až přijde Boží království, bude znovu slavností hostina a při té už budu.

A tak jídlo, které připomíná vysvobození z Egypta, nám od té doby připomíná Ježíše – jeho umírání, ale především: jeho poslední slova, že Bůh chce uzavřít novou smlouvu, že stejně jako s Izraelci i s námi dnes chce začít znovu. Proto se v církvi toto jídlo stále slaví. **obr. Ukřižovaného Ježíše**

Zazpíváme teď písničku Kristus Pán, když na smrt šel - 380. Tam, kde jsou sóla, budou zpívat děti – vždycky na začátku a opakování pak bude zpívat celé shromáždění. Zkoušeli jsme to s dětmi při náboženství, ale bylo nás tentokrát málo
píseň 380 Kristus Pán, když na smrt šel